

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/82/2018
Identifikačné číslo spisu: 8115202738
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8115202738.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. M. B. C., bývajúcej v O., Z. X, zastúpenej Právna pomoc Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy na Slovensku, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 2727/5, IČO: 50739620, proti žalovanej Prešovskej univerzite v Prešove, so sídlom v Prešove, Ul. 17. novembra 15, IČO: 17070775, zastúpenej JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, o zaplatenie 421,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19 Cpr 3/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. júna 2017 sp. zn. 13 CoPr 2/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. októbra 2015 č. k. 19 Cpr 3/2015-86 určil, že základ nároku žalobkyne, ktorým žiadala uložiť žalovanej povinnosť na doplatenie mzdy vo výške 421,- € s príslušenstvom, je daný. Žalobkyňa v žalobe dôvodila, že je odmeňovaná tarifným platom v 12. platovej triede napriek tomu, že má byť odmeňovaná tarifným platom v 13. platovej triede, keď u nej došlo k zmene pracovnej zmluvy z odbornej asistentky na docentku, a spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky. Žalovaná žiadala návrh zamietnuť poukazujúc na stanovisko Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktoré si vyžiadala k odmeňovaniu pracovníkov vo verejnej službe na základe zákona č. 553/2013 Z. z. v znení neskorších predpisov, a podľa ktorého aj postupuje. Ďalej dôvodila, že ak iné vysoké školy postupujú odlišne, je to v rozpore s týmto stanoviskom ako aj so zákonom, zotrvala na názore, že žalobkyňa nespĺňa základné kritérium, nenaplnila všetky pracovné činnosti, ktoré vyžaduje príslušná právna norma k jej zaradeniu do 13. platovej triedy, keďže nevedie doktorandov. Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou ustanovení zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme súd prvej inštancie uzavrel, že návrh žalobkyne je dôvodný, čo do jeho základu. Žalobkyňa zo zákonných kvalifikačných predpokladov spĺňa všetky, až na vedenie doktorandov. Termín „spolupodieľanie sa“ alebo „spoluvedenie doktoranda“ katalóg neupravuje a rovnako to neupravuje ani

príloha č. 1 a rovnako termín „spoluvedenie doktoranda“ neupravuje ani zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách. Ak súčasťou zmeny pracovnej zmluvy z 11. júna 2014 malo byť aj platové zaradenie žalobkyne, ktoré sa malo stať neoddeliteľnou súčasťou pôvodnej pracovnej zmluvy, a pracovná náplň, tieto neboli v súlade s touto dohodou o zmene pracovnej zmluvy žalobkyni vôbec vydané. Predmetom konania je nárok na doplatenie mzdy 421,- € s príslušenstvom a súd prvej inštancie rozhodol medzitýmnym rozsudkom najprv o základe nároku. Poukázal na skutočnosť, že objektívny teleologický výklad ustanovení zákona č. 553/2003 Z. z. s prihliadnutím na nariadenie vlády SR č. 340/2004 Z. z. viedol iné verejné vysoké školy k tomu, že odmeňujú docentov v 13. platovej triede bez ohľadu na to, či doktorandov vedú alebo nevedú. Odoprieť žalobkyni odmeňovanie v tejto platovej triede, keď spĺňa všetky náležitosti podľa katalógu pracovnej činnosti okrem tej jedinej, a to vedenie doktoranda, pričom sama nemôže ovplyvniť túto skutočnosť objektívnym spôsobom, by navyše bolo v zjavnom rozpore so spravodlivým usporiadaním veci, ako aj so zmyslom a účelom zákona o vysokých školách.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. júna 2017 sp. zn. 13 CoPr 2/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, s jeho právnym posúdením veci, ako i dôvodmi rozhodnutia. Dôvodil, že prejednal odvolanie žalovanej podľa zásad v § 212 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalovanej doplnil, že postupom súdu prvej inštancie, ktorým nedal možnosť zástupcovi žalovanej vyjadriť sa k návrhu na rozhodnutie medzitýmnym rozsudkom a ktorým došlo k vyhláseniu uznesenia o dokazovaní za skončené bez poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p., nebola žalovaná ukrátená na svojich procesných právach. K odvolacím dôvodom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nepreskúmal správne splnenie podmienok na zaradenie žalobkyne do 13. platovej triedy a že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval právne predpisy, odvolací súd uviedol, že z dohody o zmene pracovnej zmluvy z 11. júna 2014, z jej bodu 7 vyplýva, že zamestnávateľ je povinný odo dňa, keď vznikol pracovný pomer, pridelovať zamestnancovi prácu podľa tejto pracovnej zmluvy, poskytovať mu za vykonanú prácu plat, uzatvárať podmienky na plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou. Žalovaná ako zamestnávateľka v súvislosti s dohodou o zmene pracovnej zmluvy žalobkyni pracovnú náplň nepredložila, a preto charakteristika druhu práce zostáva nezmenená, uvedená v bode I, v ktorej sa uvádza aj vedenie doktorandov. Odvolací súd konštatoval, že nie pričinením žalobkyne, ale vlastným pričinením žalovanej došlo k tomu, že v čase uzavretia dohody o zmene pracovnej zmluvy žalovaná doktorandov nevedela, a teda ide o prekážku na strane žalovanej. Nič žalovanej nebránilo uzatvoriť so žalobkyňou ďalšiu dohodu o zmene pracovnej zmluvy, ktorou by druh práce - vedenie doktorandov bol vylúčený.

3. Žalovaná proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie, dôvodiac prípustnosťou podľa ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietla procesný postup a rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý, aplikujúc ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, prejednal podané odvolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, tvrdiac, že ide o právo, ktoré vzniklo podľa doterajších právnych predpisov, a preto niet žiadnej zákonnej opory pre dokončenie konania podľa novej právnej úpravy, odvolanie prejednal podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1 až 3 O.s.p. a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Dôvodila, že odvolací súd mal odvolanie správne prejednať a rozhodnúť podľa ustanovení CSP. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia odvolacích súdov (rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 952/2015 a sp. zn. 14 Co 497/2016, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 13 Co 57/2017 a 10 Co 125/2017, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 363/2016, 3 Co 263/2016, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25 Co 146/2016, 25 Co 309/2016 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 124/2016). Dodala, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo, aby odôvodnenie rozsudku bolo v súlade s platnou právnou úpravou, že ak odvolací súd preskúmaval odvolanie podľa zásad vyplývajúcich z ustanovení O.s.p., postupoval procesne nesprávne a rozhodol podľa neplatných zákonných ustanovení, a tým porušil právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej sa vyjadrila k skutkovému a právnemu stavu veci, nestotožnila sa s právnym názorom odvolacieho súdu. Zdôraznila, že rozhodujúcim pre posúdenie správnosti zaradenia

žalobkyne do platovej triedy bol jej skutočný výkon práce, ona nevytvorila prekážku na strane žalobkyne tým, že jej neprideľovala doktorandov. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. apríla 2014 sp. zn. 6 Cdo 288/2012. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť, alternatívne zamietnuť. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za vecne správne. Uviedla, že dovolací súd správne posudzoval podané odvolanie podľa predpisov platných do účinnosti CSP a svojím postupom neporušil právo protistrany na spravodlivý proces. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP poukázala na jeho neprípustnosť podľa § 422 ods. 1 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. c/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP) z nižšie uvedených dôvodov (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania právne vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

14. Žalovaná existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnila tým, že postup a rozhodnutie odvolacieho súdu, tak ako to odvolací súd konštatuje v bode 11. a v bode 25. odôvodnenia rozsudku, sú nesprávne. Pri posudzovaní odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie podaného v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd ho nesprávne prejednal a rozhodol už v čase platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku podľa neplatného a neúčinného zákona, Občianskeho súdneho poriadku, čím došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednaní veci v

civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

19. V danom prípade pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalovaná odvolaciu súdu nevytkla žiadne konkrétne nedostatky v jeho procesnom postupe (napríklad v dokazovaní, doručovaní alebo predvolávaní na pojednávanie). Netvrdila z hľadiska procedúry prejednávania sporu, že by jej odvolací súd znemožnil realizáciu jej procesných oprávnení strany sporu a zasiahol do práva na spravodlivý proces. Žalovaná v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a tiež vyššie uvedeným výkladom dovolacieho súdu pod pojem „procesný postup“ podriaďuje samo meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu, jeho procesné právne posúdenie. Žalovaná nepodrobuje kritike procedúru prejednávania veci, iba polemizuje s procesným právnym posúdením odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne. Podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci, v ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017 a tiež rozhodnutia 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017).

20. K námietke dovolateľky o nesprávnom a nedôvodnom použití ustanovení Občianskeho súdneho poriadku dovolací súd uvádza, že zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je potrebné konštatovať, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok odvolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o odvolaní a odvolacom konaní sa nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri odvolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995]. Odvolací súd správne posúdil právne účinky odvolania podľa ustanovení O.s.p., správne upovedomil o termíne verejného vyhlásenia rozsudku (č. l. 118) podľa § 219 a § 378 ods. 1 CSP a len formálne nesprávne vec právne odôvodnil v časti prejednávania odvolania podľa § 212 O.s.p. a v časti potvrdenia rozsudku podľa § 219 O.s.p. Toto nesprávne právne zdôvodnenie však neporušilo právo dovolateľky na spravodlivý proces. Znenie ustanovenia § 212 O.s.p. je obdobné so znením ustanovení § 379, 380 a 381 CSP a znenie ustanovenia § 219 O.s.p. so znením ustanovenia § 387 CSP.

21. Pokiaľ ide o tú časť dovolacej argumentácie žalovanej, ktorá sa týka nesprávneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, prípadne jeho nepresvedčivosti či nepreskúmateľnosti, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľkou namietaná nesprávnosť či nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

22. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých

(extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

24. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, len nesprávne aplikoval v čase rozhodovania odvolacieho súdu už neúčinné právne predpisy, konkrétne § 219 a 212 O.s.p. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci samej, s ktorými sa stotožnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd čiastočne aplikoval nesprávne procesné predpisy.

25. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

26. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

27. Žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzovala i z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania proti výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení resp. nároku na plnenie v zmysle tohto ustanovenia je relevantnou výška plnenia.

28. Podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*), dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

29. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou podanou na súde prvej inštancie 3. februára 2015 domáha zaplatenia mzdy 421,- € s príslušenstvom, teda ide o individuálny pracovnoprávny spor, ktorý je definovaný v § 316 ods. 1 CSP a zaradený do druhej hlavy tretej časti CSP medzi spory s ochranou slabšej strany.

30. Výšku minimálnej mzdy v roku 2015 predstavovala suma 380,- €; dvojnásobok tejto sumy je 760,- €. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku dvojnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (421,- € < 760,- €).

31. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 421 ods. 1 CSP je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd ani neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

32. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.